BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(piątek — drugie spotkanie poranne)

Poselstwo piąte

Prowadzić życie radowania się łaską ze względu na Boże upodobanie

Wersety biblijne: Rdz 26:3–4, 12–33; Ga 6:18; 1 Kor 15:10; 2 Kor 12:7–10; Obj 22:21.

I. Izaak stanowi model, wzór, radowania się Bożą łaską ze względu na Boże upodobanie — Rdz 24:36; 25:5; 26:3–4, 12–33; Rz 5:1–2; Dz 4:33; 11:23:

A. Łaska to Bóg w Chrystusie jako Duch, wbudowany w naszą istotę, byśmy się Nim radowali i by był On dla nas wszystkim i czynił wszystko w nas, przez nas i dla nas, aby stać się budulcem naszej istoty ze względu na zbudowanie Ciała Chrystusa, które zwieńczy Nową Jerozolimę — J 1:16–17; Hbr 10:29b; 1 Kor 15:10; por. Ga 2:20; 2 Kor 13:13.

B. Naszym przeznaczeniem jest radować się Bożą łaską; przeznaczenie to zostało nam wyznaczone jeszcze przed założeniem świata — Ef 1:3–6; 2:7.

C. El-Szaddaj, Wszechwystarczający Bóg, jest wszechwystarczającą łaską, która zaopatruje powołanych przez Niego ludzi w bogactwo Jego boskiej istoty ze względu na wypełnienie Jego zamysłu — Rdz 17:1; 28:3; 2 Kor 12:9; Flp 1:19–21a.

II. Gdy Bóg rozprawił się z naturalną siłą Abrahama i jego własnymi wysiłkami, narodził się Izaak (Rdz 17:15–19; 18:10–14; 21:1–7); oznacza to, że Izaak narodził się z łaski, którą reprezentuje Sara (Ga 4:23–28, 31; 1 P 3:7):

A. „Czy jest coś nazbyt cudownego dla Jahwe? W wyznaczonym czasie wrócę do ciebie, według czasu życia, a Sara będzie miała syna" — Rdz 18:14:

1. Czas życia (w. 10), wyznaczony czas narodzin Izaaka (17:21), był czasem Bożego nawiedzenia (21:1).
2. Narodziny Izaaka były przyjściem Jahwe, czyli przyjściem łaski — por. J 1:17.
3. Izaak narodził się dzięki sile Bożej łaski, a nie sile naturalnego życia człowieka; nastąpiło to po obrzezaniu Abrahama, kiedy zarówno on, jak i jego żona Sara byli już całkowicie obumarli (Rdz 18:11; Rz 4:18–19); oznacza to, że czas życia — czas, gdy Chrystus będzie dla nas życiem — nadejdzie po tym, jak naszej naturalnej sile zostanie położony kres.

B. Życie Abrahama objawia, że jeśli chcemy radować się Bożą łaską i w pełni korzystać z Jego bogactwa, musimy ponieść stratę i pozwolić, by nasze naturalne życie zostało obrzezane, odcięte; największą przeszkodą w poznawaniu i doświadczaniu łaski jest nasze „ja" — Rdz 17:11, 19; por. Flp 3:3.

C. Życie Izaaka objawia, że cierpienie, prowadzące do położenia kresu naszemu naturalnemu życiu, służy radowaniu się Bożą łaską — por. 2 Kor 1:8–9, 12; 12:7–10; Rz 5:1–5.

III. Izaak wzrastał w łasce; wzrastać w łasce znaczy wzrastać w radowaniu się wszystkim, czym Chrystus dla nas jest jako nasz duchowy pokarm i żywa woda — Rdz 21:8; 2 P 3:18; 1 P 2:2; 1 Kor 3:2, 6; Ef 3:8; 4:15:

A. Wzrost Izaaka oznacza wzrost Chrystusa w nowotestamentowych wierzących po Jego narodzeniu się w nich; wzrost Chrystusa w nas jest potrzebny do tego, by mógł On się w nas uformować — 1 Kor 3:6; Ga 4:19; hymn nr 158.

B. Duch łaski (Hbr 10:29) to łaska życia (1 P 3:7), różnoraka łaska Boga (4:10), Bóg wszelkiej łaski (5:10) i wszechwystarczająca łaska (2 Kor 12:9); łaska ta jest teraz z naszym duchem (Ga 6:18).

C. Sposobem na codzienne przyjmowanie łaski i radowanie się nią jest krew, słowo, Duch i kościół:
1. Odkupiająca krew, krew przymierza, własna krew Boga, wprowadza grzesznych, zepsutych ludzi w wieczne radowanie się Bogiem — Dz 20:28; Mt 26:28; Kpł 16:11–16; Hbr 10:19–20; 1 J 1:7, 9.
2. Słowo łaski możemy jeść i może ono stawać się dla nas weselem i radością naszego serca — Dz 20:32; Jr 15:16; J 6:63.
3. Duch łaski, będący obfitym zaopatrzeniem przetworzonego i zwieńczonego Boga, jest oliwą radości, którą zostaliśmy namaszczeni jako wspólnicy Chrystusa — Hbr 1:9; 10:29b; Za 12:10a.
4. Kościół Boga doświadcza świeżej i orzeźwiającej Bożej łaski jako opadającej rosy, która przychodzi do nas z niebios za sprawą Bożych przejawów współczucia, by nas nawodnić i przeobrazić — Ps 133:3; Lm 3:22–23; 2 Kor 13:13; Dz 11:23.

D. Sposobem na codzienne przyjmowanie łaski i radowanie się nią jest zwracanie się do ducha, ćwiczenie go i osadzanie Pana na tronie — Hbr 4:16; Rz 5:17, 21; por. Obj 4:2:
1. Boży tron jest źródłem płynącej łaski; ilekroć nie osadzamy Pana na tronie, lecz Go z niego zrzucamy, przepływ łaski ustaje — 22:1; Kol 1:18b; Obj 2:4; 1 P 5:5.
2. Jeśli osadzimy Pana Jezusa na tronie w naszym wnętrzu, Duch jako rzeka wody życia będzie wypływał z tronu łaski i nas zaopatrywał; w ten sposób będziemy przyjmowali łaskę i się nią radowali — Obj 22:1; hymn nr 294.

E. Sposobem na codzienne przyjmowanie łaski i radowanie się nią jest kochanie Pana, poświęcanie się Mu i kontaktowanie się z Nim w Jego słowie za pomocą wszelkiej modlitwy — 2 Kor 5:14; Ef 6:24; Kpł 6:12–13; Ef 6:17–18; Dz 20:32.

IV. Izaak stał się także dziedzicem w łasce; my również jesteśmy dziedzicami Boga i radujemy się Nim jako poręczeniem naszego dziedzictwa, abyśmy my mogli odziedziczyć Jego, a On nas — Rdz 21:9–12; 24:36; 25:5; Rz 8:17; Dz 26:18; Ef 1:11, 14, 18:

A. Izaak odziedziczył wszystko od swego ojca (Rdz 24:36; 25:5); w Nowym Testamencie wszyscy powołani wierzący są dziedzicami całkowitej i bezwarunkowej Bożej łaski i dziedziczą całe bogactwo boskiej pełni, by się nim radować (Ef 1:3, 6; 3:8, 19).

B. Izaak oznacza, że sami niczego nie czynimy ani nie szukamy; Izaak to radowanie się wszystkim, co jest z Abrahama, czyli wszystkim, co jest z Ojca — Rdz 24:36; 25:5.

C. Poznawanie Boga Izaaka oznacza tylko jedno: poznawanie Boga jako Tego, który zaopatruje, oraz świadomość, że wszystko pochodzi od Niego; oznacza ono również, że wszystko przychodzi przez przyjmowanie, a przyjmowanie to sekret zwycięstwa — Ef 1:3; Flp 1:19; J 1:16; Rz 5:17; 8:2.

V. Izaak był posłuszny w łasce; ilekroć okazujemy posłuszeństwo w łasce, doświadczamy Bożego zaopatrzenia — Rdz 22:5–10; J 1:17:

A. Boża łaska jest potężna; dzięki niej możemy znieść wszystko — 2 Tm 2:1.

B. Łaska może królować nad wszystkim — Rz 5:21; Hbr 4:16.

C. Powrócić do prawa to odrzucić łaskę, unieważnić ją, odpaść od niej — Ga 2:21; 5:4; por. Rdz 16:16; 17:1:
1. Odpaść od łaski to zostać obróconym wniwecz, zredukowanym do zera, odłączonym od Chrystusa i pozbawionym wszelkich korzyści, jakie z Niego płyną — por. J 15:4–5.
2. Jeśli będziemy zwracali się ku czemukolwiek innemu niż Chrystusowi, jak na przykład ku prawu czy ulepszaniu charakteru, i nie będziemy lgnęli do Chrystusa, by móc nieustannie się Nim radować, nasze radowanie się Nim zostanie nam odebrane — por. Kol 2:18.

D. Musimy być utwierdzani łaską, czyli trwać w nowym przymierzu, by radować się Chrystusem jako łaską — Hbr 13:9; por. Ga 5:4.

VI. Izaak zebrał stokrotny plon „i wzbogacił się ów człowiek, i bogacił się coraz bardziej, aż stał się bardzo zamożny" — Rdz 26:12–14:

A. Nasze serca powinny być dobrą ziemią, aby słowo Bożej łaski mogło swobodnie w nas rosnąć i wydać owoc stokrotny — Łk 8:8, 11, 15; Dz 20:32.

B. Potrzebujemy nieustannie przyjmować przewyższające bogactwo Bożej łaski, którym jest bogactwo samego Boga, aby się nim radować — Rz 5:17; J 1:16; Ef 1:7; 2:7.

VII. Wprawdzie Izaak radował się bezwarunkową Bożą łaską i znajdował radość i zaspokojenie (symbolizowane przez studnię) w każdym miejscu, do którego się udawał (Rdz 25:11; 26:15–25, 33), jednak Beer-szeba była jedynym miejscem, w którym doświadczył ukazania się Boga, otrzymał Jego obietnicę, zbudował ołtarz, wzywał imienia Pana i rozbił namiot na świadectwo:

A. Przeznaczeniem Bożych powołanych jest radować się Bożą łaską niezależnie od zajmowanej pozycji; radowanie się to nie usprawiedliwia jednak ich pozycji.

B. Jeśli pragniemy doświadczyć ukazania się Boga, odziedziczyć Jego obietnice i prowadzić życie służące wypełnieniu Jego wiecznego zamysłu, musimy przyjść do jedynego miejsca, które On wybrał, i tam pozostać.

C. Symbolem tego jedynego miejsca jest Beer-szeba wraz ze studnią zaopatrującą w życie oraz tamaryszkiem jako wyrazem bogatego przepływu życia — w. 23–24; 21:25, 33.

VIII. Izaak odziedziczył obietnicę, którą Bóg dał jego ojcu w odniesieniu do dobrej ziemi i jedynego w swoim rodzaju nasienia, Chrystusa, w którym błogosławione będą wszystkie narody ziemi — 26:3–5; Ga 3:14, 16:

A. Jedyne nasienie Abrahama jako ostatni Adam stało się życiodajnym Duchem, który jest błogosławieństwem Abrahama (rzeczywistością dobrej ziemi), aby mógł On udzielać się wierzącym Chrystusa i uczynić ich zbiorowym nasieniem Abrahama — w. 14, 16, 29; 1 Kor 15:45b; J 12:24; Iz 53:10.

B. Obietnica ta służyła wypełnieniu Bożego zamysłu, aby Bóg mógł uzyskać na ziemi królestwo, w którym wyrazi siebie poprzez zbiorowy lud — Rdz 1:26; Mk 4:26; Dn 2:34–35.

C. Dzięki radowaniu się przez nas łaską Boże królestwo stanie się rzeczywistością, a Bóg w Chrystusie uzyska swój pełny wyraz na wieczność — Obj 22:21; Ef 2:10.

@ Living Stream Ministry